

Arrest

nr. 344 645 van 9 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. BOHLALA
Zwitserlandstraat 16
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 3 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) van 31 maart 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. BOHLALA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. AMEELE, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Oezbeekse nationaliteit.

Op 6 maart 2026 diende hij een verzoek om internationale bescherming in.

De vingerafdrukken van verzoeker werden genomen en dit leidde tot een treffer. Zo bleek dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Tsjechië op 22 juni 2023, in Duitsland op 2 februari 2024 en in Frankrijk op 24 juni 2025.

Op 12 maart 2026 werden de Tsjechische, de Duitse en de Franse asielinstanties verzocht om verzoeker terug te nemen.

Op 17 maart 2026 wezen de Duitse asielinstanties het verzoek af om reden dat Frankrijk verzoeker niet binnen de door de Dublinverordening bepaalde termijn aan Duitsland had overgedragen en daardoor verantwoordelijk was geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Op diezelfde dag wezen ook de Tsjechische asielinstanties het verzoek af om dezelfde redenen, met name dat Frankrijk verzoeker niet binnen de door de Dublinverordening bepaalde termijn aan Tsjechië had overgedragen en daardoor verantwoordelijk was geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Op 25 maart 2026 verklaarde Frankrijk verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Op 31 maart 2026 werd een overdrachtsbesluit genomen ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn overdracht naar Frankrijk. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een overdrachtsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verweerder betwist het uiterst dringend karakter niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een enig middel voert verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en voert hij de schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna het Handvest), van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18(1)b, en 22 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna de Dublin III verordening), van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de aangevoerde wetsbepalingen en rechtsbeginselen voert verzoeker in hoofdorde aan dat er een gevaar is voor refoulement, dat er in Frankrijk sprake is van racisme, dat er geen adequate opvang is en dat er geen toegang is tot medische zorg.

Verzoeker stelt nog dat hij in Frankrijk een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, dat hij zich nu herinnert dat hij in Frankrijk werd mishandeld en hij wijst er op dat zijn zus in België een asielprocedure lopende heeft.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet ontkent dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in verschillende landen, waaronder Frankrijk.

Daar waar verzoeker poneert dat hij in Frankrijk een bevel gekregen heeft om het grondgebied te verlaten beperkt hij zich tot een bloot betoog. Hij brengt niet het minste begin van bewijs aan voor zijn betoog.

De Raad kan enkel vaststellen dat Frankrijk op 25 maart 2026 heeft erkend verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend door verzoeker en er dan ook mee ingestemd heeft om verzoeker terug te nemen.

Waar verzoeker wijst op een gevaar op refoulement acht de Raad de aangebrachte informatie niet dienstig. Vooreerst betreft dit geen Dublin terugkeerders. De rapporten die verzoeker citeert maken gewag van problemen aan de grens tussen Italië en Frankrijk. Verzoeker bevindt zich geenszins in deze situatie. Bovendien is de aangebrachte informatie gedateerd. Dit betreft vooral voorvallen van 2018 toen heel Europa geconfronteerd werd met een toestroom van asielzoekers. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als Dublin terugkeerder een gevaar loopt op refoulement. Zulks blijkt nergens uit het AIDA rapport 2024 (update juni 2025) dat door de verweerder werd geciteerd.

Dit rapport stelt specifiek voor Dublin terugkeerders:

“Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications. If the asylum seeker comes from a safe country of origin, their application is examined under the accelerated procedure. If the asylum application had already received a final negative decision from the CNDA, the asylum seeker may apply to OFPRA for a re-examination only if they possess new evidence (see section on Subsequent Applications).” (vrije vertaling: Aanvragen van personen die op grond van de Dublin III verordening naar Frankrijk worden teruggestuurd, worden op dezelfde manier behandeld als alle andere asielaanvragen. Als de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst, wordt zijn aanvraag behandeld volgens de versnelde procedure. Als de asielaanvraag al een definitieve negatieve beslissing heeft gekregen van de CNDA, kan de asielzoeker alleen een heronderzoek aanvragen bij OFPRA als hij over nieuw bewijsmateriaal beschikt).

Bovendien blijkt uit de informatie van het administratief dossier dat zowel Tsjechië, als Duitsland zich in het verleden akkoord hadden verklaard met de terugname van verzoeker, doch dat Frankrijk verzoeker niet heeft overgedragen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat verzoeker aan de grens zal worden teruggestuurd zonder dat hij de kans krijgt om eerst gehoord te worden aangaande zijn verzoek.

Verder blijkt uit het akkoord tot terugname van Frankrijk dat de terugname werd aanvaard onder artikel 18,(1)b van de Dublin III verordening, hetgeen betekent dat het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend door verzoeker nog niet definitief afgewezen is. Uit het AIDA rapport blijkt niet dat hij in deze situatie geen toegang meer zou krijgen tot de procedure.

Verder, waar verzoeker wijst op politiegeweld, en een xenofob en islamofob klimaat in Frankrijk, wordt opgemerkt dat discriminatie, racisme of xenofobie – die overigens in gans West-Europa merkbaar zijn en van algemene aard zijn – onaanvaardbaar is, maar dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview geen gewag heeft gemaakt van persoonlijke ervaringen in dit verband. Waar verzoeker ineens stelt dat hij zich herinnert mishandeld te zijn geweest, komt hij andermaal niet verder dan het uiten van blote beweringen. Verzoeker slaagt er met zijn verwijzingen naar algemene informatie niet in aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt om er het slachtoffer van te worden bij een overdracht naar Frankrijk, en al evenmin dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Franse autoriteiten indien particulieren of de politie er zich aan zouden bezondigen.

Het gehele derde middelenonderdeel betreffende de inadequate opvangomstandigheden heeft betrekking op algemene gegevens uit rapporten, verslagen en artikels. Deze informatie wordt op geen enkele wijze ook maar enigszins betrokken op de persoon van verzoeker zelf. Verzoeker kan niet volstaan met dergelijke boude beweringen en in een dergelijke situatie is hij er toe gehouden om concreet aan te tonen hoe deze door hem beschreven algemene situatie ook daadwerkelijk op hem van toepassing is. Het komt hem toe concreet uiteen te zetten op welke wijze hij een dergelijk risico loopt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde in Frankrijk in een opvangcentrum ‘SPADA’ te verblijven in Nice. Hij maakte geen gewag van slechte opvangomstandigheden.

Voorts stipt de Raad, met betrekking tot de kritiek inzake de inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in Frankrijk, aan dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met de kritische bemerkingen die worden geplaatst bij de opvang, doch er wordt geoordeeld dat dit *“niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

Door louter te wijzen op de informatie waarmee ook de verwerende partij rekening gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing en louter te beweren dat hij een reëel risico loopt op straat terecht te komen, of minstens in een opvangstructuur zonder sociale voorzieningen en met een gebrek aan hygiëne, toont hij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn of in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing erkent dat het AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de opvang in Frankrijk, maar dat de drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest niet wordt gehaald. Verzoeker brengt geen concrete andere informatie aan die aanleiding kan geven tot een andere zienswijze. Er blijkt niet dat verzoekers om internationale bescherming, die op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen, geen effectieve toegang zouden krijgen tot de opvang.

Verder hekelt verzoeker de toegang tot de medische zorg.

Tijdens zijn Dublin gehoor maakte verzoeker gewag van psychische problemen. Zoals de verwerende partij terecht motiveert brengt verzoeker niet het minste begin van bewijs bij van deze problemen. Hij verklaarde wel dat hij een psycholoog zou raadplegen, doch tot op heden bewijst verzoeker zulks niet aan de hand van enig stuk.

Niettegenstaande deze vaststelling wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de mogelijke problemen die verzoeker zou kunnen ondervinden bij de toegang tot de geestelijke gezondheidszorg. De verwerende partij erkent dat het AIDA rapport melding maakt van belemmeringen qua toegang tot de geestelijke gezondheidszorg. De verwerende partij benadrukt echter dat dit rapport geenszins stelt dat de geestelijke gezondheidszorg dermate ontoegankelijk en onbeschikbaar is dat een overdracht getuigt van een onevenredige hardheid. De Raad kan de verwerende partij hier in bijtreden.

Daarnaast kan nog opgemerkt worden dat de Dublin III-Verordening voorzorgsmaatregelen voorziet en dat dus in het geval van een medische problematiek of speciale noden die informatie wordt neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze, omschreven in artikel 32 van de Dublin III-Verordening. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie, wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot stipt verzoeker aan dat zijn zus een asielprocedure lopende heeft in België.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat de persoon waarvan hij stukken bijbrengt, mevrouw A.F., een verre nicht van zijn moeder is.

Overdracht kan gevraagd worden naar een lidstaat waar een gezinslid wettig verblijft. In casu is er geen sprake van wettig verblijf. Bovendien blijkt er ook geen specifieke afhankelijkheid te zijn van deze persoon. De verwijzing naar een verre nicht die in België een asielprocedure doorloopt is in het kader van huidige procedure niet dienstig. Verzoeker zet overigens ook niets uiteen in dit verband.

Met zijn betoog maakt verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de door hem aangevoerde wetsbepalingen en rechtsbeginselen geschonden zouden zijn.

Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

J. CAMU